

korn, eller hvorledes man nu vilde bære sig ad dermed. Hvad der her paa denne Maade udføres, kommer ligefrem til Afdrag i den samme Kredses øvrige Beskatning. At Communalbestyrelserne skulde kunne tage en Bestemmelse, hvorved de beskattede en Mand, der opholdt sig i Sognet, finder den ærede sidste Taler at være saa galt. Jeg gad dog nok vide, hvem der efter hans eget Udcast skal tage Bestemmelse om Indførelse af Afgiften undtagen netop Communalbestyrelsen. Det er dog Communalbestyrelserne, der skulde gjøre Forslag til Justitsministeren og fremkalde Beskatningen, og det er de af Communalbestyrelserne foreslaaede og tilraadede Regler, som skulde finde Anvendelse. Det forekommer mig altsaa rigtigt nok, at den Forssjel, der er mellem Regjeringens Udcast og den ærede Forslagsstillers Udcast i denne Henseende er saa fin, at man skulde have meget vanskeligt ved at see den. Medens Regjeringens Forslag i hvert Tilfælde har den overordentlig store Fordeel fremfor dette, at der dog er givet en Lovramme, hvori enhver Commune kan indordne sig i det Dieblik, den maatte ansee det for hensigtsmæssigt, saa skal der efter det ærede Medlems Forslag gjøres endnu mere; thi ogsaa efter det skal selvfølgelig det første Skridt gjøres af Communalbestyrelserne for at bevæge Justitsministeren til at give Loven en saadan Udvidelse. Der fordres altsaa virkelig lige saa meget fra Communalbestyrelsernes Side, og naar man nu kender det Tryk, som paa Landet udøves af den ene Commune paa den anden, saa forekommer det mig, at man med Sikkerhed kan paastaae, at hvis dette Endringsforslag bliver til Lov, saa vil der ikke paa noget eneste Sted — undtagen maastee paa de enkelte Handelspladser, som nu henhøre under Landet — stee noget som helst Skridt til at bewirke den Indskrænkning i Hundeholbet, som jeg dog antager er det, der nærmest har fremkaldt baade Regjeringens og det ærede Medlems Udcast og Forhandlingerne her i Thinget. Jeg troer, at dette Forslags Vedtagelse vil være det selsomme som at begrave Loven, og det endda paa en mindre hæderlig Maade, fordi man saa senere vilde sige: der er gjort Noget for at indskrænke Hundenes Antal, der er jo aabnet Afgang dertil, hvis

Nogen ønsker det, og saa vilde Sagen komme til at ligge hen i en uoverskuelig Tid, hvilket jeg meget vilde beklage, fordi jeg troer, at der rundt omkring i Landet er Trang til baade for Bei- og Marfredens Skuld og tillige af andre Grunde, som her ere nævnte, at forsøge paa at faae en passende Indskrænkning i Hundeholbet.

Den fungerende Justitsminister:

Det vil ikke undre det høitærede Thing, naar jeg udtaler, at jeg selvfølgelig foretrækker Regjeringens Udcast; men, naar jeg desuagtet ikke har fundet det rigtigt at opstille det som et Endringsforslag til 3die Behandling, saa vil det høitærede Thing heller ikke kunne misbillige det. Med Hensyn til det Endringsforslag, der nu foreligger, og hvorum vi have hørt Udtalelser af to ærede Medlemmer, den ene af Ordføreren for Forslagsstillerne og den anden af Ordføreren for Udvalget, maa jeg tilstaae, at jeg ikke har kunnet finde nogen egentlig væsentlig Begrundelse i de Argumenter, som de Herrer have anvendt imod hinanden. Paa den ene Side kan jeg ikke sjonne, at der af de Betragtninger, den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Sessen) anstillede om Rigtigheden af at vedtage Skattelove, kan udledes nogen egentlig Grund for, hvorledes man skal stille sig til det ved 2den Behandling vedtagne Udcast. Jeg troer ikke, at det, der nu foreligger, er mere en Skattelov, end man kunde sige, at Regjeringens Udcast var det; i alt Fald er Modificationen saaringe, at jeg føler mig overbevist om, at Lovforslagets Charakter ikke i nogen væsentlig Grad derved er bleven forandret, og i alle Tilfælde ikke forandret i en saadan Grad, at man kan sige, at det vil indføre en Beskatning, som ikke burde indføres, førend alle Autoriteter havde havt Leilighed til at erklære sig over Sagen. Jeg anseer det overhovedet ikke for at være en absolut Nødvendighed, at Autoriteterne skulde have erklæret sig over en Skattelov. I den lovgivende Forsamling har jo hele Landet sine Repræsentanter, og de Anstuelser, som det er ønskeligt komme til orde, have jo Leilighed til der at udtale sig. Altsaa, det Argument, som den ærede 1ste Landsthings-